

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **R. J.** ,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 21 maja 2026 r.
zażalenia obrońcy na zarządzenie upoważnionego sędziego
z 23 lutego 2026 r., sygn. akt V WKK 4/26
o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu
Okręgowego w Gdańsku z 24 października 2025 r. sygn. akt V Ka 1647/25
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem – na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. – odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego R. J. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 24 października 2025 r. sygn. akt V Ka 1647/25 – wobec stwierdzenia, że kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, albowiem R. J. został skazany na karę ograniczenia wolności, zaś we wniesionej na jego korzyść kasacji nie podniesiono uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca skazanego, zarzucając „naruszenie przepisów prawa procesowego ze względu, iż miało ono istotny wpływ na treść orzeczenia, przez przyjęcie, że zarzuty obrazy przepisów postępowania podniesione w kasacji złożonej przez obrońcę skazanego nie wchodzą w zakres uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. lub rażącego naruszenia prawa, gdy kasacja została oparta jak wynika z zarzutu określonego w pkt II kasacji jak również z treści uzasadnienia na naruszeniu prawa do obrony oskarżonego R. J. i uniemożliwienie mu podjęcia obrony swoich praw oraz wykazania swojej niewinności, tego iż nie popełnił zarzucanych mu czynów i oddalanie jego wniosków dowodowych składanych już na etapie postępowania przygotowawczego, międzyinstancyjnego oraz sądowego, na podstawie, że mają one zmierzać do przedłużenia przez oskarżonego postępowania karnego, co stanowi rażące naruszenie jego prawa do obrony w toku postępowania karnego, co stanowi rażące naruszenie prawa”.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o „zmianę zaskarżonego zarządzenia i przekazanie kasacji Sądowi Najwyższemu do rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Stosownie do dyspozycji art. 523 § 1, § 2 oraz § 4 k.p.k., kasację na korzyść oskarżonego można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenie jej wykonania – bądź też z powodu wystąpienia uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów specjalnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

W zaskarżonym zarządzeniu prawidłowo wskazano, że R. J. za popełnione przestępstwo został skazany na karę ograniczenia wolności, a wniesiona w jego sprawie kasacja nie została oparta na zarzucie, który wskazywałby na zaistnienie uchybienia przewidzianego w art. 439 k.p.k. Z treść przedmiotowej kasacji jasno wynika bowiem, że „kasacja została oparta na rażącym naruszeniu prawa do obrony oskarżonego R. J. w toku całego postępowania przygotowawczego oraz sądowego uniemożliwienie mu podjęcia obrony swoich praw oraz wykazania swojej niewinności, tego iż nie popełnił zarzucanych mu czynów i oddalanie jego wniosków

dowodowych składanych już na etapie postępowania przygotowawczego, międzyinstancyjnego oraz sądowego, na podstawie, że mają one zmierzać do przedłużenia przez oskarżonego postępowania karnego, co stanowi rażące naruszenie jego prawa do obrony w toku postępowania karnego”. Należało zatem stwierdzić zasadność zaskarżonego zarządzenia. Zarówno zarzuty zażalenia, jak również argumentacja przywołana w uzasadnieniu tego środka odwoławczego, nie wskazują na naruszenie przepisów prawa, które skutkowałoby wadliwością zaskarżonego zarządzenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[JJ.]

[a.ł.]

Ryszard Witkowski